

И когато хорото изпълни цѣлата поляна, гайдата засвири пайдушката.

На всички отъ хорото пламнаха очитѣ, лицата се усмѣха, главитѣ се издигнаха по-високо и трепетенъ тропотъ огласи наоколо. Кога дѣсенъ кракъ тропваше три пѣти и лѣвия подземаше следъ него; кога играча минаваше деветъ стѣпки напредъ и толкозъ назадъ; кога се отпускаха рѣцетѣ, да изплескатъ шестъ пѣти и се хващатъ още по-крепко, за за полетятъ ту на една, ту на друга страна — окото не можеше да долови. . . Чуваха се трепетно-измѣрени стѣпки: виждаха се плавни страстни кършения на рамене и гиздави привеждания на глави, ту напредъ, ту на горе. . . Чуваха се възторжени подвиквания на момцитѣ: долавяха се задъханитѣ мълчеливи въздишки на момитѣ и сливаше се всѣки махъ, всѣка стѣпка на едно общо движение, което бѣ: красота и възторгъ.

Петъръ Габара самъ отиде при гайдара и му залѣпи жълтица на чело за хубавата свирня.

Въ отплата гайдарѣтъ засвири рѣченица и кимна съ глава на Коняра.

Всички отстѣпиха предъ гайдара и отвориха мѣсто за играча. Не веднажъ тѣ бѣха гледали кога Конярътъ играе рѣченица и всѣкога го гледаха, съ наслада. Че нѣмаше въ село като Коняра други да играе и никой на среща му не можеше да излѣзе.

Конярътъ се изтѣпи предъ гайдара, тури рѣце на кръстъ, вслушанъ наведе глава и краката му леко се заповдигаха по такта на гайдата. Краката му вече се измѣчваха отъ кръшното подемане на гайдата, ала той не се мръдваше отъ мѣсто: все още гледаше земята; вслушваше се и нетърпеливо се отпускаше ту на единъ ту на други кракъ: сякашъ чакаше осѣняване отъ оная сила, която само страстенъ играчъ познава. После попристѣгна поясъ; потръсна глава, като да провѣри калпака си на глава; изгледа гайдара и заситни съ крака.